

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și al Institutului European din România (www.ier.ro). Permisuniunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and the European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

Secția a patra

CAUZA STEPHENS ÎMPOTRIVA MALTEI (Nr. 1)

(Cererea nr. 11956/07)

Hotărâre

Strasbourg

21 aprilie 2009

Definitivă

14/09/2009

Această hotărâre poate suferi modificări de formă.

În cauza Stephens împotriva Maltei (nr. 1),

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a patra), reunită într-o cameră compusă din Nicolas Bratza, *președinte*, Lech Garlicki, Giovanni Bonello, Ljiljana Mijović, Păivi Hirvelä, Ledi Bianku, Nebojša Vučinić, *judcători*, și Lawrence Early, *grefier de secție*,

După ce a deliberat în camera de consiliu, la 31 martie 2009,
Pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată:

Procedura

1. La originea cauzei se află cererea nr. 11956/07 îndreptată împotriva Republicii Malta, prin care un resortisant britanic, Mark Charles Stephens („reclamantul”), a sesizat Curtea la 6 decembrie 2004, în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („convenția”).

2. Reclamantul este reprezentat de J. Brincat, avocat în Marsa. Guvernul maltez („Guvernul”) este reprezentat de agentul guvernamental, Dr. S. Camilleri, Procuror general.

3. Guvernul Regatului Unit, care a fost informat de către grefier cu privire la dreptul său de a interveni în procedură, [art. 48 b) din convenție și art. 33 § 3 lit. b) din regulament], nu a indicat că ar dori să intervină.

4. Reclamantul a pretins mai multe încălcări procedurale și materiale ale art. 5 § 1 considerat separat și coroborat cu art. 7 din convenție, precum și ale art. 5 § 4 și art. 13.

5. La 1 iunie 2007, președintele Secției a patra a decis să comunice Guvernului capetele de cerere în temeiul art. 5 § 1 în ceea ce privește detenția reclamantului după ce mandatul de arestare emis pe numele lui a fost declarat ilegal, în temeiul art. 5 § 4 privind pretinsa încălcare a egalității armelor între părți, conform art. 409 din Codul penal maltez, și faptul că Curtea Constituțională nu l-a eliberat pe reclamant. În conformitate cu art. 29 § 3 din convenție, acesta a hotărât, de asemenea, că admisibilitatea și fondul cauzei vor fi examinate împreună.

În fapt

I. Circumstanțele cauzei

6. Reclamantul s-a născut în 1963 și, înainte de evenimentele în cauză, locuia în Alicante. În prezent, acesta execută o pedeapsă cu închisoarea în Malta.

A. Fondul cauzei

7. În data de 5 august 2004, reclamantul a fost arestat în Spania în urma unei cereri de extrădare (care cita Convenția europeană de extrădare a Consiliului Europei) a autorităților malteze în urma unui mandat de arestare emis de Court of Magistrates, Court of Criminal Inquiry.

8. Mandatul de arestare fusese emis pe baza acuzației că, împreună cu una sau mai multe persoane, reclamantul făcuse parte dintr-un asocierie în scopul transportării de droguri din Spania în Malta.

9. În timpul detenției în Spania, reclamantul, prin avocatul său, a formulat o acțiune în Malta prin care contesta legalitatea mandatului de arestare emis pe numele său.

2. Procedura în fața Court of Magistrates, Court of Criminal Inquiry

10. La 12 octombrie 2004, în timp ce se afla în Spania, reclamantul, prin avocatul său, a solicitat Court of Magistrates să reexamineze legalitatea arestării sale pe motivul că nu avea competența de a emite mandatul și că Malta nu avea jurisdicția necesară pentru a-l judeca.

11. La 28 octombrie 2004, Court of Magistrates a respins ambele plângeri. A reținut că faptele aflate la baza acuzațiilor împotriva reclamantului constituiau o infracțiune care intra în jurisdicția autorităților malteze și că, prin sesizare („*rinviju*”), era competentă să emită mandatul.

3. Procedura în fața Civil Court (First Hall)

12. În data de 29 octombrie 2004, reclamantul a depus plângere în temeiul art. 5 § 1 și 4 din convenție. Acesta a susținut că arestarea sa în Spania a survenit în urma unui mandat de arestare ilegal, în primul rând, din motivul că instanțele malteze nu aveau jurisdicție de a examina faptele, așa cum s-a susținut. În conformitate cu art. 5 din Codul penal maltez, instanțele malteze au jurisdicție asupra cetățenilor străini ale căror acțiuni au loc în afara teritoriului maltez numai în cazuri prevăzute în mod special în legislație și aceasta nu poate fi extinsă prin interpretare. Nu exista un act normativ specific și nici una dintre prevederile legale citate în mandatul de arestare [art. 22 pct. (1) lit. f) din Ordonanța privind drogurile periculoase și art. 120 A pct. (1) lit. f) din Ordonanța privind profesiile medicale și similare]

nu făceau referire la faptele pretinse. În al doilea rând, reclamantul a susținut că mandatul a fost emis de o autoritate care nu avea competența să îl emită. În plus, acesta s-a plâns că Court of Magistrates căreia i-a solicitat să examineze cu celeritate legalitatea arestării, nu a îndeplinit cerințele art. 5 § 4 din convenție, în condițiile în care, potrivit art. 409A din Codul penal maltez (a se vedea infra, pct. 35), doar procurorul putea formula recurs, nu și inculpatul. Acesta a solicitat instanței să constate încălcările pretinse, să revoce mandatul de arestare și cererea de extrădare emisă în baza acestuia și să i se acorde despăgubiri.

13. La 12 noiembrie 2004, Civil Court a admis parțial cererile reclamantului. Aceasta a reținut că mandatul de arestare din 5 februarie 2004 trebuie revocat deoarece instanța care l-a emis a acționat *ultra vires*. Într-adevăr, Court of Criminal Inquiry, prin sesizare, nu era competentă să emită mandatul de arestare, cu atât mai mult cu cât emiterea unui astfel de mandat nu fusese cerută de Procurorul general și această acțiune nu intra în sfera de aplicare a art. 405 C. pen. privind audierea martorilor; prin urmare, arestarea reclamantului era lipsită de orice temei legal și contrară art. 5 § 1, iar reclamantul ar trebui, în consecință, să fie eliberat. În plus, aceasta a susținut că Court of Magistrates, la examinarea legalității mandatului de arestare, nu a îndeplinit cerințele prevăzute la art. 5 § 4, în condițiile în care a acordat Procurorului general dreptul de a formula recurs, iar reclamantului nici o cale de atac echivalentă. Civil Court i-a acordat reclamantului despăgubiri de 250 lire malteze (aprox. 600 EUR)

14. Instanța a reținut că, conform Codului penal maltez, instanțele au jurisdicție asupra cauzelor în care persoane particulare săvârșesc o infracțiune menționată în mod expres în lege chiar dacă această infracțiune a fost săvârșită în afara teritoriului maltez. În prezenta cauză nu este nici o îndoială că legislația relevantă, respectiv art. 22 pct. (1) lit. e) și f) din Ordonanța privind drogurile periculoase și art. 120 A pct. (1) lit. e) și f) din Ordonanța privind profesiile medicale și similare (a se vedea infra, pct. 29-30) ale căror texte sunt similare vizau infracțiuni reglementate ca atare în Malta, deși erau comise în afara teritoriului maltez. În timp ce lit. e) privește doar persoane cu cetățenie malteză sau cu drept de reședință în Malta, lit. f) privește orice persoană în Malta sau în afara teritoriului maltez și nu era o continuare a literei anterioare; prin urmare, nu conținea aceleași limite. Dacă legiuitorul ar fi vrut să limiteze lit. f) ar fi făcut acest lucru în mod explicit, dar nu s-a făcut o astfel de calificare. În plus, nimic altceva nu dă un motiv să se considere că lit. f) trebuia să fie citită ca o continuare a lit. e); chiar utilizarea cuvântului „sau” sugera că s-a aplicat interpretarea contrară. Mai mult, din moment ce lit. f) se referea, în mod special, la infracțiuni împotriva Statului Maltez și împotriva societății malteze, era plauzibil să se concluzioneze că nu se încadra la litera respectivă.

4. Procedura în fața Curții Constituționale

15. La 12 noiembrie 2004, reclamantul a formulat recurs solicitând ca arestarea lui să fie declarată ilegală pentru motivul suplimentar că Malta nu avea jurisdicția necesară pentru a judeca un cetățean britanic, care nu a avut reședința permanentă în Malta, pentru fapte comise în afara teritoriului Maltei și că pretinsa asociere conferea jurisdicție doar asupra celor care se înfăptuiseră pe sau de pe teritoriul maltez. În plus, acesta s-a plâns că suma acordată drept despăgubiri era prea mică având în vedere faptul că fusese arestat începând cu luna august.

16. Conform Guvernului, în aceeași zi Biroul Interpol Malta a informat Biroul Interpol Spania prin email că mandatul fusese declarat ilegal. Cu toate acestea, în concordanță cu interpretarea Guvernului, Biroul Interpol Spania a fost informat, de asemenea, că hotărârea nu era definitivă și nu producea efecte până la soluționarea recursului, care nu fusese încă formulat.

17. Între timp, Procurorul general a formulat recurs incident.

18. Reiese că avocatul reclamantului a informat autoritățile spaniole cu privire la hotărârea în favoarea reclamantului și a solicitat eliberarea acestuia în acest temei. Conform Guvernului, la 16 noiembrie 2004, o instanță spaniolă a decis că eliberarea reclamantului era o chestiune care trebuia decisă pe baza legislației spaniole, fără nici o referire la legislația malteză. Reclamantul nu a fost eliberat.

19. În consecință, pe parcursul procedurii constituționale, la 16 noiembrie 2004, reclamantul a depus o altă cerere la Curtea Constituțională solicitând eliberarea sa în conformitate cu hotărârea din 12 noiembrie 2004. Acesta a susținut că, în conformitate cu legislația malteză, și anume art. 267 din Codul de organizare și procedură civilă, o hotărâre care declară o arestare ilegală este pusă imediat în aplicare, fără a ține seama de nicio cale de atac pe rol.

20. La 17 noiembrie 2004, Procurorul general a depus un răspuns făcând referire la art. 22 din Convenția europeană de extrădare, susținând, *inter alia*, că art. 267 din Codul de organizare și procedură civilă nu era aplicabil în situații precum cea prezentă în care o persoană era deținută de o autoritate străină în temeiul legislației autorității respective. În plus, cu toate că reclamantul solicitase acest lucru, prin hotărârea din 12 noiembrie 2004 nu s-a dispus anularea cererii de extrădare.

21. La 22 noiembrie 2004, reclamantul și-a limitat cererea accesorie depusă la 16 noiembrie 2004 la aplicabilitatea art. 267 din Codul de organizare și procedură civilă, retrăgându-și, astfel, *de facto* cererea de eliberare în temeiul acestor proceduri, în favoarea unei cereri mai generice cu privire la aplicabilitatea legii. Curtea Constituțională a admis cererea reclamantului reținând că hotărârea în cauză era într-adevăr executorie provizoriu, conform art. 267 lit. b) din Codul de organizare și procedură civilă, în măsura în care prevede o cale de atac împotriva arestării ilegale.

22. La 23 noiembrie 2004, Curtea Constituțională, soluționând acțiunea principală, s-a pronunțat asupra recursului reclamantului și recursului incident al Procurorului general. Instanța constituțională a desființat prima hotărâre, reținând *inter alia* încălcarea art. 5 § 4 și a dispus eliberarea reclamantului. A reținut că mandatul de arestare era nul de drept, pe motivul că Court of Magistrates, prin sesizare („*rinviju*”), nu era competentă să emită mandatul și a statuat că, în consecință, arestarea era ilegală și contravenea art. 5 § 1. Cu toate acestea, în circumstanțele specifice ale cauzei, în care persoana nu era deținută în Malta, eliberarea sa nu putea fi decisă de instanță. În plus, în opinia sa, mandatul de arestare emis avea temei legal. Cu toate că dispozițiile generale ale Codului penal, în special art. 48 A, ar fi putut dispune altfel, art. 22 alin. (1), lit. e) și f) din Ordonanța privind drogurile periculoase și art. 120 A alin. (1), lit. e) și f) din Ordonanța privind profesiile medicale și similare prevalau conform art. 5 din Codul penal maltez, dat fiind faptul că erau legi speciale. Cu toate acestea, Curtea Constituțională nu putea uzurpa atribuțiile instanței penale, care era singura instanță competentă să decidă asupra problemei jurisdicției. Având în vedere faptul că ilegalitatea se datora numai unui defect procedural, a considerat despăgubirea acordată de prima instanță ca fiind adecvată și a confirmat suma. A susținut, în continuare, că părțile își vor suporta propriile cheltuieli și a informat că ar putea fi emis un nou mandat, în temeiul art. 355 V din Codul penal maltez și ar fi perfect legal.

5. Situația în urma hotărârilor judecătorești

23. La 22 noiembrie 2004, reclamantul a fost eliberat pe cauciune de către autoritățile spaniole, cu obligația de a se prezenta zilnic la o secție de poliție. Pașaportul i-a fost reținut.

24. La 1 decembrie 2004, reclamantul a fost din nou arestat de către autoritățile spaniole în baza unei noi cereri din partea autorităților malteze, dar ca o continuare a procedurii de extrădare anterioare.

25. La 28 martie 2005, *Audiencia Nacional* din Spania a confirmat extrădarea reclamantului în Malta. La 9 septembrie 2005, reclamantul a fost extrădat în Malta pentru a fi judecat.

26. Prin hotărârea Court of Magistrates din 23 februarie 2006 și prin hotărârea Criminal Court din 18 iulie 2007 confirmată de hotărârea Criminal Court of Appeal din 18 ianuarie 2008, s-a afirmat că instanțele malteze aveau jurisdicția necesară să soluționeze faptele de care era acuzat reclamantul. Prin cea din urmă hotărâre, reclamant a fost găsit vinovat de acuzațiile menționate și se află, de atunci, în închisoare.

27. La 9 august 2006, reclamantul, care la acea dată se afla sub arest la domiciliu în Malta, a depus o altă cerere la Curte, cu alte capete de cerere privind stadii ulterioare ale acțiunii sale în Malta (cererea nr. 33740/06).

II. Dreptul și practica internă relevante

1. Cu privire la competența instanțelor malteze asupra infracțiunii în cauză

28. Art. 5 din Codul penal maltez, în părțile relevante, este redactat după cum urmează:

„(1) Cu excepția oricăror alte prevederi speciale ale acestui cod sau ale oricărei alte legi care conferă competență instanțelor din Malta pentru a judeca infracțiuni, o acțiune penală poate fi începută în Malta –

[[...]]

(i) împotriva oricărei persoane care săvârșește o infracțiune care, printr-o prevedere expresă a legii, constituie o infracțiune chiar și când este comisă în afara teritoriului Maltei.”

29. Art. 48 alin. (1) din Codul penal maltez este redactat după cum urmează:

„Fapta de a se asocia cu una sau mai multe persoane în Malta sau în afara Maltei, în scopul de a săvârși o infracțiune în Malta pedepsită cu pedeapsa cu închisoarea, care nu este o infracțiune în Malta în temeiul Press Act, constituie infracțiunea de asociere pentru săvârșirea de infracțiuni.”

30. Art. 22 din Ordonanța privind drogurile periculoase, Capitolul 101 din Legislația malteză, în părțile relevante, este redactat după cum urmează:

„(1) Persoana –

[...]

(d) care ajută, [...] în Malta;

(e) cetățean maltez sau cu reședință permanentă în Malta, care comite în afara Maltei o faptă care, dacă ar fi comisă în Malta, constituie infracțiunea de trafic de droguri prevăzută în prezenta ordonanță sau infracțiunea prevăzută la lit. f);

(f) care se asociază cu una sau cu mai multe persoane, în Malta sau în afara Maltei, în scopul de a vinde sau trafica droguri în aceste insule, se pedepsește conform prevederilor acestei ordonanțe; persoana care promovează, înființează, organizează sau finanțează asocierea se pedepsește de săvârșirea unei infracțiuni prevăzută de prezenta ordonanță.”

31. Același text este reprodus la art. 120 A alin. (1), lit. e) și f) din Ordonanța pentru profesiile medicale și similare, Capitolul 31 din Legislația malteză, la definirea infracțiunilor legate de substanțele psihotrope.

32. În ceea ce privește practica, reiese că instanțele malteze au condamnat în mod regulat persoane (în special curieri de droguri) pentru infracțiunea de asociere pentru

săvârșirea de infracțiuni unde fapta a avut loc în afara Maltei (a se vedea, de exemplu, *Republica Malta împotriva lui Gregory Robert Eyre*, 4 octombrie 2004 și *Republica Malta împotriva lui Winnie Wanjiku Kanmaz*, 5 octombrie 2004).

2. Cu privire la temeiul extrădării

33. Convenția europeană de extrădare a Consiliului Europei (Paris, 1957) care a intrat în vigoare în privința Maltei la 90 de zile după ce a fost ratificată la 13 iulie 1979, impune ca o cerere făcută de un stat solicitant va fi susținută de originalul sau o copie a mandatului de arestare eliberat în formele prescrise de legea părții solicitante. Cu excepția unor dispoziții contrare ale convenției, legea părții solicitate este singura aplicabilă procedurii de extrădare, precum și celei a arestării provizorii (statul care extrădează). Art. 12 și art. 22 din convenția menționată, în părțile lor relevante, sunt redactate după cum urmează:

Art. 12

„1. Cererea se va formula în scris și va fi prezentată pe cale diplomatică. Asupra altei căi se va putea conveni prin înțelegere directă între două sau mai multe părți.

2. Se vor prezenta, în sprijinul cererii:

a) originalul sau copia autentică fie de pe o hotărâre de condamnare executorie, fie de pe un mandat de arestare sau de pe orice alt act având putere egală, eliberat în formele prescrise de legea părții solicitante; [...]”

Art. 22

„În afara unor dispoziții contrare ale prezentei convenții, legea părții solicitate este singura aplicabilă procedurii de extrădare, precum și celei a arestării provizorii.”

34. Statele membre ale Uniunii Europene utilizează în prezent mandatul de arestare european care întrerupe utilizarea procedurii de extrădare. Noua procedură ia forma unei decizii judiciare emisă de autoritatea competentă a unui stat membru UE în vederea arestării și predării către un alt stat membru a unei persoane solicitate în vederea efectuării urmăririi penale, a judecății sau în scopul executării unei pedepse. Sistemul Uniunii Europene accelerează și simplifică procedurile fără a solicita vreo implicare politică. Statelor membre UE li s-a solicitat să-și modifice legislația pentru a pune în aplicare mandatul de arestare european până la 1 ianuarie 2004. Întrucât Malta a aderat la Uniunea Europeană la o dată ulterioară, normele au intrat în vigoare la 7 iunie 2004 aprobate prin Extradition (Designated Foreign Countries) Order.

3. Cu privire la căile de atac împotriva arestării ilegale

35. Art. 409A din Codul penal maltez privind o cerere a unei persoane deținute care pretinde că este arestată în mod ilegal, este redactată după cum urmează:

„(1) Orice persoană care pretinde că a fost arestată în mod ilegal de către poliție sau de oricare altă autoritate publică fără legătură cu infracțiunea de care este inculpat sau acuzat în fața unei instanțe, poate oricând să depună o cerere la Court of Magistrates, care va avea aceleași competențe pe care le are instanța respectivă ca instanță penală, solicitând eliberarea din arest. Orice astfel de cerere va fi audiată de urgență, iar cererea împreună cu data audierii va fi comunicată în aceeași zi a depunerii cererii, reclamantului și organului de poliție sau autorității publice sub autoritatea căreia reclamantul pretinde că este arestat în mod ilegal. Organul de poliție sau al autorității publice, după caz, poate formula un răspuns până cel târziu în ziua audierii.

(2) În data stabilită pentru audierea cererii, instanța îi va asculta sumar pe reclamant și persoanele implicate și va studia orice dovadă relevantă prezentată de aceștia în susținerea argumentelor lor și cu privire la motivele și circumstanțele care militează în favoarea sau împotriva legalității detenției continue a reclamantului.

(3) Dacă, după audierea dovezilor prezentate și a argumentelor înaintate de reclamant și persoanele implicate, instanța consideră că detenția continuă a reclamantului nu este întemeiată pe nici o dispoziție din prezentul cod sau din orice altă lege care autorizează arestarea și deținerea reclamantului, aceasta va admite cererea. În caz contrar, instanța o va respinge.

(4) În cazul în care instanța decide să admită cererea, dosarul acțiunii incluzând o copie a deciziei instanței va fi transmisă Procurorului general nu mai târziu de următoarea zi lucrătoare, iar Procurorul general, în termen de două zile lucrătoare de la primirea dosarului și dacă consideră că arestarea și detenția continuă a persoanei eliberate a fost întemeiată pe vreo dispoziție din prezentul cod sau din orice altă lege, poate să solicite Criminal Court rearestarea și deținerea continuă a persoanei eliberată astfel din detenție. Dosarul acțiunii și decizia instanței transmise Procurorului general în temeiul dispozițiilor prezentului paragraf vor fi îndosariate împreună cu cererea Procurorului general către Criminal Court.”

36. Art. 267 din Codul de organizare și procedură civilă, în partea sa relevantă, este redactat după cum urmează:

„Următoarele vor fi în toate cazurile executorii provizoriu:

(b) orice hotărâre [...] care prevede căi de atac împotriva arestării ilegale [...];”

4. Cu privire la rolul Curții Constituționale

37. European Convention Act, în părțile sale relevante, este redactat după cum urmează:

Art. 3

„(4) Curtea Constituțională [...] are jurisdicția necesară pentru a judeca orice recurs în temeiul prezentului act și pentru a exercita toate competențele care îi sunt conferite de prezentul act.”

Art. 4

„(1) Orice persoană care pretinde că oricare dintre drepturile omului și libertățile fundamentale a fost, este sau va fi încălcat în raport cu această persoană, precum și altă persoană pe care Civil Court First Hall o poate desemna la cererea oricărei persoane care pretinde astfel, poate, fără a aduce atingere oricărei alte acțiuni ce privește același lucru și care este legal disponibilă, să introducă la Civil Court, Prima Cameră, o cerere de reparație.

(2) Civil Court First Hall are competență originară pentru a judeca orice acțiune introdusă de orice persoană în conformitate cu alin. (1) și poate emite acele decizii, dispoziții și instrucțiuni pe care le consideră corespunzătoare pentru a aplica sau pentru a asigura aplicarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale de care persoana în cauză este îndreptățită să beneficieze:

Cu condiția ca Curtea să poată, dacă consideră de dorit acest lucru, să-și decline competența în temeiul prezentului paragraf în orice cauză în care este încredințată că sunt sau au fost disponibile pentru persoana în cauză, în temeiul oricărei alte legi ordinare, căi de atac adecvate pentru pretinsa încălcare.

[...]

(4) Orice parte din procedura în fața Civil Court First Hall poate ataca cu recurs, în temeiul prezentului articol, la Curtea Constituțională.”

Prin urmare, trebuie formulată o acțiune la ambele instanțe înainte de a depune o cerere la Curtea de la Strasbourg. Totuși, în cauza *Sabeur Ben Ali împotriva Maltei*, nr. 35892/97, 29 iunie 2000, pct. 40, Curtea a reținut că această procedură era destul de greoaie și, prin urmare, introducerea unei acțiuni constituționale nu ar fi asigurat o examinare rapidă a legalității detenției reclamantului. În consecință, în cauza menționată, reclamantul nu a avut la dispoziție, în temeiul legislației interne, o cale de atac pentru a contesta legalitatea detenției sale în temeiul art. 5 § 4.

În drept

38. Reclamantul s-a plâns că nu a fost „arestat legal” pe baza unei îndoieli rezonabile de a fi săvârșit „o infracțiune” și că întreaga sa detenție încălcase art. 5 § 1 din convenție.

39. Invocând art. 5 § 1, reclamantul s-a plâns cu privire la lipsa de acțiune a autorităților malteze cu privire la eliberarea sa în Spania după ce mandatul de arestare fusese declarat lipsit de valabilitate, ducând la prelungirea perioadei de detenție cu încă 10 zile.

40. Invocând art. 5 § 4 din convenție, reclamantul s-a plâns că Court of Magistrates nu a luat în considerare problema jurisdicției. În plus, dreptul de a ataca o decizie referitoare la legalitatea arestării a fost dat doar procurorului, limitând, astfel, accesul reclamantului la instanță și creând o inegalitate de arme între părți.

41. Reclamantul a pretins că arestarea sa a încălcat art. 7 din convenție.

42. Invocând art. 13 din convenție, reclamantul s-a plâns că Curtea Constituțională nu i-a oferit o cale de atac adecvată în timp ce a păstrat în vigoare efectele unui mandat de arestare lipsit de valabilitate.

43. Articolele din convenție pe care s-a bazat, în părțile lor relevante, sunt redactate după cum urmează:

Art. 5

„1. Orice persoană are dreptul la libertate și la siguranță. Nimeni nu poate fi lipsit de libertatea sa, cu excepția următoarelor cazuri și potrivit căilor legale:

[...]

(c) dacă a fost arestat sau reținut în vederea aducerii sale în fața autorității judiciare competente, atunci când există motive verosimile de a se bănuși că a săvârșit o infracțiune sau când există motive temeinice ale necesității de a-l împiedica să săvârșască o infracțiune sau să fugă după săvârșirea acesteia;

[...]

(f) dacă este vorba despre arestarea sau detenția legale ale unei persoane în scopul împiedicării pătrunderii ilegale pe teritoriu sau împotriva căreia se află în curs o procedură de expulzare ori de extrădare.

[...]

4. Orice persoană lipsită de libertatea sa prin arestare sau detenție are dreptul să introducă recurs în fața unui tribunal, pentru ca acesta să statueze într-un termen scurt asupra legalității detenției sale și să dispună eliberarea sa dacă detenția este ilegală.”

Art. 7

“1. Nimeni nu poate fi condamnat pentru o acțiune sau o omisiune care, în momentul săvârșirii, nu constituia o infracțiune potrivit dreptului național sau internațional. De asemenea, nu se poate aplica o pedeapsă mai severă decât aceea aplicabilă în momentul săvârșirii infracțiunii.

2. Prezentul articol nu va aduce atingere judecării și pedepsirii unei persoane vinovate de o acțiune sau de o omisiune care în momentul săvârșirii era considerată infracțiune potrivit principiilor generale de drept recunoscute de națiunile civilizate.”

Art. 13

„Orice persoană ale cărei drepturi și libertăți recunoscute de prezenta convenție au fost încălcate are dreptul de a se adresa efectiv unei instanțe naționale, chiar și dacă încălcarea ar fi fost comisă de persoane care au acționat în exercitarea atribuțiilor lor oficiale.”

44. Guvernul a contestat aceste argumente.

I. Jurisdicția Curții de a examina cererea împotriva Maltei

45. La 11 aprilie 2007, Curtea, reunită într-o cameră compusă din trei judecători, în conformitate cu art. 27 din convenție, a decis, în temeiul art. 28 din convenție să șteargă de pe rol cererile reclamantului formulate împotriva Spaniei. Totuși, reclamantul, cu toate că era arestat în Spania în perioada în cauză, și-a menținut capetele de cerere împotriva Maltei prin prezenta cerere. Cu toate că Guvernul Maltei nu a ridicat nicio obiecție privind faptul că este

considerat răspunzător în temeiul convenției pentru faptele pretinse împotriva sa, Curtea va ridica această problemă din oficiu. Trebuie să se decidă dacă faptele de care se plânde reclamantul pot fi atribuite Maltei.

A. Principii generale

46. Art. 1 din convenție prevede:

„Înaltele părți contractante recunosc oricărei persoane aflate sub jurisdicția lor drepturile și libertățile definite în Titlul I al prezentei convenții.”

47. Reiese că statele contractante trebuie să răspundă pentru orice încălcare a drepturilor și libertăților protejate de convenție comisă împotriva persoanelor aflate sub „jurisdicția” lor.

48. Exercițarea jurisdicției este o condiție necesară pentru ca un stat contractant să poată fi considerat răspunzător pentru acțiuni sau omisiuni care îi sunt imputabile care generează invocarea încălcării drepturilor și libertăților stabilite în convenție [*a se vedea Ilașcu și alții împotriva Moldovei și a Rusiei*, (MC), nr. 48787/99, pct. 311, CEDO 2004].

49. Conform jurisprudenței constante a Curții, art. 1 din convenție trebuie considerat ca reflectând această noțiune teritorială uzuală și esențială a jurisdicției, alte baze ale jurisdicției fiind excepționale și necesitând o justificare specială în circumstanțele speciale ale fiecărui caz. Curtea face trimitere la jurisprudența sa cu privire la noțiunea de „jurisdicție” și la interpretarea și aplicarea acestei noțiuni în contexte diferite [*a se vedea Ilașcu și alții* (MC), nr. 48787/99, citată anterior; *Banković și alții împotriva Belgiei și alte 16 state contractante* (dec.) (MC), no. 52207/99, CEDO 2001-XII; *Assanidzé împotriva Georgiei*, (MC), nr. 71503/01, CEDO 2004 - [...]; *Soering împotriva Regatului Unit*, 7 iulie 1989, Seria A nr. 161; *Cruz Varas și alții împotriva Suediei*, 20 martie 1991, Seria A nr. 201; *Vilvarajah și alții împotriva Regatului Unit*, 30 octombrie 1991, Seria A nr. 215; *Loizidou împotriva Turciei* (obiecții preliminare), 23 martie 1995, Seria A nr. 310; *Loizidou împotriva Turciei*, 18 decembrie 1996, Culegere de hotărâri și decizii 1996-VI; *Issa și alții împotriva Turciei*, nr. 31821/96, 16 noiembrie 2004; *Behrami și Behrami împotriva Franței și Saramati împotriva Franței, Germania și Norvegia* (dec.) (MC), nr. 71412/01 și 78166/01, 2 mai 2007; *Drodz și Janousek împotriva Franței și Spaniei*, 26 iunie 1992, Seria A nr. 240, și *Hess împotriva Regatului Unit*, nr. 6231/73, 28 mai 1975, Decizii și rapoarte (DR) nr. 2, p. 72].

B. Motivarea Curții

50. Curtea consideră că, în scopul examinării acestei cereri și în vederea concluziilor sale cu privire la diferitele plângeri ale reclamantului, este suficient să se considere problema jurisdicției Maltei doar în ceea ce privește plângerile referitoare la art. 5.

51. Curtea notează că reclamantul era sub controlul și de competența autorităților spaniole în perioada dintre arestarea și detenția sa în Spania, la 5 august 2004, și eliberarea sa pe cauțiune la 22 noiembrie 2004. În ceea ce privește pretinsa ilegalitate a arestării și detenției sale, nu poate fi trecut cu vederea faptul că privarea reclamantului de libertate își avea singura origine în măsurile luate exclusiv de către autoritățile malteze în conformitate cu măsurile convenite de către Malta și Spania în temeiul Convenției europene de extrădare.

52. Formulând o cerere privind asigurarea detenției reclamantului în așteptarea extrădării, Maltei îi aparținea răspunderea de a asigura că mandatul de arestare și cererea de extrădare erau valide din punctul de vedere al legislației malteze, atât substanțial cât și procedural. În contextul unei proceduri de extrădare, un stat solicitat ar trebui să poată

presupune că documentele legale emise de statul solicitant și pe baza cărora se solicită o privare de libertate sunt valide. Este de notat că, în prezenta cauză, mandatul de arestare fusese emis de o instanță care nu avea autoritatea să facă acest lucru, o neregularitate tehnică care nu putea fi observată de către instanța spaniolă la examinarea cererii privind arestarea și detenția reclamantului. Prin urmare, actul care constituie obiectul plângerii domnului Stephens, fiind inițiat de Malta pe baza propriei legislații naționale și urmat de Spania ca răspuns la obligațiile sale impuse de tratat, trebuie atribuit Maltei cu toate că actul a fost pus în executare în Spania.

53. Curtea ar adăuga, de asemenea, că atât Civil Court, cât și Curtea Constituțională au acceptat fără a face alte demersuri că Malta a încălcat art. 5 din convenție ca urmare a arestării și deținerii reclamantului în temeiul unui mandat de arestare lipsit de valabilitate.

54. În lumina celor de mai sus, Curtea consideră că plângerile reclamantului în temeiul art. 5 angajează răspunderea Maltei în temeiul convenției.

II. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 5 § 1 din convenție

A. Perioada de detenție dintre 5 august 2004 și 12 noiembrie 2004

55. În ceea ce privește perioada de detenție dintre 5 august și 12 noiembrie 2004, reclamantul pretinde că nu a fost „arestat legal” pe baza unei îndoieli rezonabile de a fi săvârșit „o infracțiune”. În primul rând, instanța care emite mandatul pentru arestarea sa nu avea autoritatea să facă acest lucru și, în al doilea rând, faptele de care era acuzat nu constituiau o infracțiune de competența instanțelor malteze.

56. Acesta a pretins că legalitatea arestării se referea atât la procedură, cât și la fond și, prin urmare, problema jurisdicției trebuia să fie decisă la început și nu de către Criminal Court, astfel cum a statuat Curtea Constituțională, deoarece acest lucru putea duce la arestarea unei persoane pe o perioadă nedeterminată în așteptarea extrădării.

57. În plus, conform convenției europene de extrădare, pentru ca arestarea în scopul extrădării să fie legală, este necesară existența unei infracțiuni de competența instanțelor malteze în cadrul jurisdicției statului care efectuează arestarea sau a statului solicitant. Reclamantul a pretins că faptele de care era acuzat nu constituiau o infracțiune în Malta. Conform interpretării pe care acesta o dă legislației, asocierea în afara teritoriului maltez cu scopul de a vinde droguri în Malta nu putea fi urmărită penal, în timp ce, în cazul asocierii în Malta, cu alte persoane, chiar dacă acestea se află în afara Maltei, se putea pune în mișcare acțiunea penală. Art. 22 alin. (1) lit. f) din Ordonanța privind drogurile periculoase și art. 120 A alin. (1) lit. f) din Ordonanța privind profesiile medicale și similare trebuiau citite în context. Prin urmare, această acuzație se aplica doar persoanelor care se asociau în scopul vânzării de droguri „în Malta”. Într-adevăr, în prezenta cauză, reclamantul a fost arestat pentru o perioadă considerabilă și ilegalitatea arestării sale, având în vedere lipsa de jurisdicție a Maltei pentru a-l judeca și pentru a emite un mandat de arestare, nu putea fi pusă la îndoială în fața instanțelor.

1. Plângerea în legătură cu autoritatea instanței de a emite mandatul de arestare

58. Curtea reiterează că o decizie sau o măsură favorabilă reclamantului nu este, în principiu, suficientă pentru a-l priva de statutul său de „victimă”, cu excepția situației în care autoritățile naționale au confirmat, fie în mod expres, fie în esență, și i-au acordat o cale de atac pentru încălcarea convenției [a se vedea, de exemplu, *Eckle împotriva Germaniei*,

hotărârea din 15 iulie 1982, Seria A nr. 51, p. 32, pct. 69 și urm., *Dalban împotriva României* (MC), nr. 28114/95, pct. 44, CEDO 1999-VI].

59. În prezenta cauză, instanțele naționale au recunoscut că Court of Magistrates, prin sesizare, nu avea competența să emită mandatul și să se pronunțe asupra căii de atac (a se vedea supra, pct. 22).

60. Rezultă că reclamantul nu mai are statut de victimă în ceea ce privește această parte a cererii, care este, prin urmare, incompatibilă *ratione personae* cu dispozițiile din convenție și trebuie declarată inadmisibilă în conformitate cu art. 35 § 3 și 4 din convenție.

2. Plângerea în legătură cu existența unei infracțiuni de competența instanțelor malteze

61. Curtea notează că principala problemă de determinat este dacă arestarea în cauză era „legală”, inclusiv dacă a respectat „o procedură prevăzută de lege”. Conform jurisprudenței constante a Curții [*Steel și alții împotriva Regatului Unit*, hotărârea din 23 septembrie 1998, *Culegere de hotărâri și decizii* 1998-VII, p. 2735, § 54, și *Lucas și alții împotriva Regatului Unit*, (dec.), nr. 39013/02, 18 martie 2003], trebuie îndeplinite trei cerințe pentru ca arestarea și deținerea să fie „legale” și „în conformitate cu o procedură prevăzută de lege”: (i) orice arestare sau deținere trebuie să aibă un temei legal în legislația națională. Totuși, aceste cuvinte nu fac doar trimitere la legislația internă, ci se referă, de asemenea la calitatea legislației. Legea națională aplicabilă trebuie să îndeplinească standardul de „legalitate” stabilit de convenție care cere ca toată legislația să fie suficient de precisă pentru a permite cetățeanului – dacă este nevoie, cu consultanță corespunzătoare – să prevadă, într-un grad rezonabil în circumstanțele date, consecințele pe care o anumită acțiune le poate determina; (ii) trebuie să fie deplin respectate normele de procedură și substanțiale din legislația națională; (iii) privarea de libertate trebuie să fie compatibilă cu scopul art. 5 și nu arbitrară.

62. Trebuie, prin urmare, să se determine dacă prevederile legislației naționale referitoare la preținsele infracțiuni săvârșite de reclamant constituiau o „lege” de o „calitate” suficientă.

63. Curtea notează raționamentul Civil Court și al Curții Constituționale (a se vedea supra, pct. 14 și 22), ambele dând o explicație completă cu privire la interpretarea legii, precizând că faptele de care reclamantul era acuzat sunt considerate o infracțiune în temeiul legislației malteze. În plus, această interpretare a devenit obișnuită în practica națională și a fost reafirmată în continuare de către instanțele penale care ulterior l-au condamnat pe reclamant. În consecință, Curtea consideră că infracțiunile de care era acuzat reclamantul constituiau o „lege” de calitate „suficientă” în sensul jurisprudenței Curții și nimic nu sugerează că instanțele malteze au interpretat dispozițiile relevante din legislația națională în mod nerezonabil sau astfel încât să fie pedepsite acțiuni care, altfel, ar fi rămas în afara sferei de aplicare a legislației penale relevante. Prin urmare, interpretarea lor nu a fost arbitrară astfel încât arestarea reclamantului să fie ilegală și din acest punct de vedere. În consecință, arestarea sa a fost în concordanță cu art. 5 § 1 lit. c) din convenție.

64. Rezultă că această parte a plângerii este în mod evident nefondată corespunzător în sensul art. 35 § 3 din convenție și trebuie declarată inadmisibilă în conformitate cu art. 35 § 4 din convenție.

B. Perioada de detenție dintre 12 noiembrie 2004 și 22 noiembrie 2004, în urma hotărârii Civil Court

1. Cu privire la admisibilitate

(a) Obiecția Guvernului privind lipsa statutului de victimă

65. În ceea ce privește plângerea referitoare la lipsa de acțiune din partea autorităților malteze în privința eliberării sale, Guvernul a declarat că faptul că, chiar dacă în perioada de 10 zile de după decizia Civil Court, arestarea a fost ilegală, fusese reținut de Curtea Constituțională când a emis hotărârea pe 23 noiembrie 2004 și a acordat o cale de atac pentru încălcarea art. 5 § 1. Astfel, reclamantul nu mai era o victimă în ceea ce privește acea perioadă.

66. Curtea notează că Curtea Constituțională a confirmat hotărârea din prima instanță în măsura în condițiile în care a reținut o încălcare a art. 5 § 1 deoarece mandatul de arestare era nul de drept deoarece Court of Magistrates, în sesizare („*rinviju*”), nu avea competența necesară pentru a emite mandatul. Având în vedere faptul că ilegalitatea se datora numai unui defect procedural, Curtea Constituțională a considerat despăgubirea acordată de prima instanță ca fiind adecvată.

67. Curtea observă, după ce a analizat hotărârea în cauză, că nu se face nici o trimitere în acea hotărâre la încălcarea perioadei de 10 zile. Dimpotrivă, Curtea Constituțională a insistat că prima instanță nu ar fi trebuit să dispună eliberarea reclamantului având în vedere faptul că acesta a fost arestat în Spania; prin urmare, reiese că nu ar fi putut să mențină concluzia existenței acestei încălcări. În plus, dacă o astfel de concluzie ar fi fost confirmată, Curtea Constituțională ar fi crescut suma acordată reclamantului drept despăgubire pentru următoarea perioadă de 10 zile în care a rămas în detenție dar nu a făcut acest lucru.

68. Reiese că nu se poate spune că hotărârea Curții Constituționale a admis în mod expres sau pe fond încălcarea art. 5 § 1 în perioada menționată. În consecință, nu a pus capăt respectivei încălcări.

69. Reiese că în prezenta cauză nici unul dintre criteriile necesare pentru ca reclamantul să își piardă statutul de victimă (a se vedea supra, pct. 58), pentru perioada în cauză, nu este prezent. Prin urmare, obiecția Guvernului este respinsă.

(b) Concluzie

70. Curtea observă că capătul de cerere în temeiul art. 5 § 1 este în mod vădit nefondat în sensul art. 35 § 3 din convenție. De asemenea, observă că acesta nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, este necesar să fie declarată admisibil.

2. Cu privire la fond

(a) Argumentele părților

71. În ceea ce privește perioada 12 noiembrie 2004 – 23 noiembrie 2004, reclamantul s-a plâns de lipsa de acțiune din partea autorităților malteze cu privire la eliberarea sa în Spania. Refuzul lor de a notifica autoritățile spaniole i-au prelungit detenția în baza unui mandat care fusese declarat lipsit de valabilitate pe 12 noiembrie 2004, cu zece zile înainte de hotărârea în recurs care a confirmat că mandatul era lipsit de valabilitate .

72. Reclamantul a declarat că autoritățile malteze, contactând Interpolul, nu au transmis mesajul la adresa corectă și prin curierul corect. La acea dată, înainte de intrarea în vigoare a mandatului de arestare european, o cerere de extrădare a fost făcută prin canale diplomatice și doar ministrul de resort avea autoritatea să stopeze astfel de cereri. Cu toate acestea, Procurorul general nu l-a informat pe ministru să retragă cererea de extrădare pe baza mandatului revocat. Astfel, autoritățile spaniole erau obligate să continue procedurile de extrădare dacă nu erau oprite de ministrul spaniol.

73. Conform reclamantului, legea malteză era clară cu privire la punerea în executare de urgență a unei hotărâri care dispune eliberarea. Astfel, acțiunea în fața Curții Constituționale, care a amânat decizia, face parte din pretinsa încălcare.

74. În plus, soluția Curții Constituționale din 23 noiembrie 2004 a favorizat Ministerul public, nu pe reclamant. Notând că nu avea jurisdicția necesară pentru a revoca mandatul și pentru a-i anula efectele, Curtea Constituțională a înștiințat doar că un nou mandat putea fi emis legal în temeiul art. 355 V din Codul penal maltez. Într-adevăr, Procurorul general a urmat această recomandare și a emis un alt mandat care a fost imediat transmis, de data aceasta prin canale diplomatice.

75. Guvernul a contestat acest argument furnizând dovezi că Biroul Interpol Malta informase într-adevăr Biroul Interpol Spania că fusese emisă o hotărâre în care mandatul era declarat lipsit de valabilitate, dar această notificare afirma, de asemenea, că, conform interpretării dată de Guvern situației, hotărârea nu era definitivă și ar avea nici un efect până soluționarea recursului.

76. Guvernul a declarat că perioada 12 noiembrie 2004 – 22 noiembrie 2004 a fost marcată de dezacord cu privire la aplicabilitatea provizorie a hotărârii din 12 noiembrie 2004 conform legii și, dacă era aplicabilă, efectele practice ale acestei perspective asupra detenției reclamantului în Spania. Hotărârea menționată nu poate fi înțeleasă decât ca dispunând eliberarea reclamantului în ceea ce privește mandatul pentru arestarea sa în Malta, unde nu era deținut la acea dată; nu inclusea un ordin pentru retragerea mandatului de extrădare sau pentru informarea autorităților spaniole de acest lucru. Conform declarației Curții Constituționale, prima instanță nu putea dispune eliberarea reclamantului în Spania din moment ce detenția în Spania era guvernată de legislația spaniolă. Într-adevăr, reclamantul a depus o cerere de eliberare la instanțele spaniole în baza hotărârii din 12 noiembrie 2004. Instanțele spaniole nu au găsit arestarea și detenția reclamantului în Spania ilegale.

(b) Motivarea Curții

77. Curtea nu va specula asupra deciziei autorităților spaniole de a-l ține pe reclamant în detenție. După cum s-a pretins, conform acelei decizii, arestarea sa în temeiul legislației spaniole era legală. Această din urmă plângere nu ar putea fi examinată de Curte decât dacă reclamantul și-a epuizat în mod corect toate căile de atac interne care îi erau disponibile în Spania.

78. Curtea consideră, în continuare, că nu este necesar să se examineze dacă, în urma hotărârii din 12 noiembrie 2004, Guvernul Maltei avea obligația de a informa autoritățile spaniole și, dacă da, dacă a fost utilizată procedura de notificare corectă. Se va limita la a determina dacă detenția reclamantului între 12 noiembrie 2004 și 22 noiembrie 2004 (data eliberării reclamantului) era legală în ceea ce privește art. 5 § 1, inclusiv dacă a respectat „o procedură prevăzută de lege”.

79. Curtea observă că nerespectarea cerinței privind „procedura prevăzută de lege” la data arestării reclamantului a fost recunoscută de instanțele interne și acestea au admis că a avut loc o încălcare a art. 5 § 1 din convenție (a se vedea supra, pct. 22). Curtea consideră că perioada de detenție în urma hotărârii Civil Court care dispunea eliberarea lui, care însuma

încă 10 zile, era de asemenea ilegală și contrară art. 5 § 1 lit. c) din aceleași motive, și anume că mandatul său de arestare era lipsit de orice bază legală, din moment ce era emis de o instanță care acționa *ultra vires* (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Nevmerzhitsky împotriva Ucrainei*, hotărârea din 5 aprilie 2005, CEDO 2005-II, pct. 119 - 121). Curtea reține că Malta își asumase răspunderea pentru încălcarea art. 5 § 1 pentru perioada inițială de detenție fără a lua în considerare faptul că reclamantul era deținut în Spania. În consecință, reiese că încălcarea cauzată de cealaltă perioadă de 10 zile în care reclamantul a rămas în detenție era imputabilă tot Maltei.

80. Prin urmare, Curtea concluzionează că a avut loc o încălcare a art. 5 § 1 din convenție în perioada 12 noiembrie 2004 – 22 noiembrie 2004, data la care reclamantul a fost, în cele din urmă, eliberat pe cautiune de către autoritățile spaniole.

III. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 5 § 4 din convenție

81. Reclamantul a invocat acest articol sub mai multe aspecte: lipsa de competență a Court of Magistrates; nerespectarea principiului egalității armelor în fața Court of Magistrates; erori în acțiunea în fața Curții Constituționale.

A. Lipsa de competență a Court of Magistrates

82. Reclamantul s-a plâns că nu s-a ținut seama de noile amendamente ale legislației adoptate în temeiul hotărârilor Curții în cauzele *Aquilina împotriva Maltei* [(MC), nr. 25642/94, CEDO 1999-III] și *T.W. împotriva Maltei* [(MC), nr. 25644/94, 29 aprilie 1999], care au conferit Court of Magistrates competența de a stabili dacă privarea de libertate a unui individ este justificată și de a dispune eliberarea, și, astfel, acesta a rămas în detenție. În cazul lui, Court of Magistrates a refuzat să ia în considerare problema jurisdicției și acest lucru a fost confirmat și de hotărârea Curții Constituționale care declara că problema jurisdicției nu putea fi tratată decât de Criminal Court.

83. Curtea observă că acest capăt de cerere nu a fost invocat în procedurile constituționale interne introduse de reclamant.

84. Rezultă că capătul de cerere trebuie respins pentru neepuizarea căilor de atac interne în conformitate cu art. 35 § 1 și 4 din convenție.

B. Nerespectarea principiului egalității armelor în fața Court of Magistrates

1. Cu privire la admisibilitate

85. Reclamantul s-a plâns că, în procedura în fața Court of Magistrates, spre deosebire de Ministerul public, reclamantul nu avea drept de recurs împotriva deciziei care declara arestarea lui ca fiind legală.

86. Guvernul a declarat că plângerea reclamantului făcea referire la art. 409 A (4), care dă Procurorului general dreptul de a introduce recurs la Criminal Court în cazul în care un reclamant este eliberat în circumstanțe în care Procurorul general consideră că arestarea este, de fapt, legală. Cu toate acestea, nu s-a făcut deloc referire la această prevedere în cazul reclamantului, dat fiind faptul că acesta nu avusese succes în contestarea detenției sale anterioare procesului. În consecință, reclamantul nu poate pretinde că este o victimă în sensul convenției.

87. Curtea amintește că, pentru a pretinde statutul de victimă a unei încălcări, o persoană trebuie să fie direct afectată de măsura contestată (a se vedea *Irlanda împotriva Regatului Unit*, hotărârea din 18 ianuarie 1978, seria A, nr. 25, pct. 239-240). Termenul de „victimă” denotă persoana afectată direct de acțiunea sau omisiunea în cauză, existența unei încălcări care poate fi concepută chiar în absența prejudiciului; prejudiciul este relevant doar în contextul art. 41 (a se vedea *Eckle*, menționată anterior, pct. 66).

88. Curtea observă că în prezenta cauză contestarea de către reclamant a legalității detenției sale a fost respinsă de Court of Magistrates. Dacă reclamantul ar fi vrut să formuleze recurs, nu ar fi putut face acest lucru. Conform prevederilor din legislația internă aplicabile la acea dată, recursul putea fi formulat doar de către procuror dacă soluția instanței de fond ar fi fost în favoarea reclamantului.

89. Faptul că procurorul nu a avut nevoie să facă uz de dreptul său de a formula recurs nu schimbă această concluzie. Prin urmare, obiecția Guvernului este respinsă.

90. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este în mod vădit nefondat în sensul art. 35 § 3 din convenție. De asemenea, observă că acesta nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, este necesar să fie declarat admisibil.

2. Cu privire la fond

(a) Argumentele părților

91. Reclamantul a subliniat că, în conformitate cu procedura în fața Court of Magistrates, dreptul de a ataca o decizie cu privire la legalitatea unei arestări era dat doar procurorului, care putea cere rearestarea persoanei. Nu exista nici o obligație de a organiza o audiere sau de a notifica persoana arestată, limitând astfel accesul acesteia la instanță și creând o inegalitate de arme între părți. Acest lucru a făcut sistemul incompatibil cu art. 5 § 4. Sugestia Guvernului că reclamantul ar fi putut introduce alte cereri *ad infinitum* nu ia în considerare numărul limitat de magistrați în Malta.

92. Guvernul a declarat că art. 409 A nu prevede nici o limită pentru recurgerea la acest mijloc procedural. Pe de altă parte, nu era nici o posibilitate pentru Ministerul public să redeschisă procedura soluționată în favoarea reclamantului decât prin aplicarea art. 409 A (4). În consecință, această dispoziție nu era contrară principiului egalității armelor mai ales din moment ce procurorul putea reveni la această prevedere o singură dată după ce a fost dispusă eliberarea. În plus, până la o astfel de cerere din partea procurorului, eliberarea dispusă de Court of Magistrates nu a fost suspendată.

93. Guvernul a mai declarat că, în procedura prevăzută la art. 409, Criminal Court era obligată să aplice principiile justiției naturale și avea, prin urmare, obligația de a trata ambele părți în mod egal și în conformitate cu garanțiile de la art. 5 § 4 în stabilirea deciziei sale.

(b) Principii generale

94. Curtea amintește că, în baza art. 5 § 4, o persoană arestată sau deținută are dreptul să introducă o acțiune pentru revizuirea de către o instanță a condițiilor procedurale și substanțiale care sunt esențiale pentru „legalitatea”, în sensul art. 5 § 1, a privării sale de libertate (a se vedea *Brogan și alții împotriva Regatului Unit*, hotărâre din 29 noiembrie 1988, seria A, nr. 145-B, p. 34, pct. 65).

95. Deși nu este întotdeauna necesar ca procedura în temeiul art. 5 § 4 să fie însoțită de aceleași garanții ca cele necesare în temeiul art. 6 § 1 din Convenția pentru litigii penale sau civile (a se vedea hotărârea *Megyeri împotriva Germaniei* din 12 mai 1992, seria A nr. 237-A, p. 11, pct. 22, și *Reinprecht împotriva Austriei*, nr. 67175/01, pct. 31, CEDO 2005-II), aceasta

trebuie să fie de natură judiciară și să ofere garanții corespunzătoare tipului de privare de libertate în cauză. În cazul unei persoane a cărei detenție intră în sfera de aplicare a art. 5 § 1 c), este necesară o audiere (a se vedea hotărârile *Sanchez-Reisse împotriva Elveției* din 21 octombrie 1986, seria A, nr. 107, p. 19, pct. 51; *Assenov și alții împotriva Bulgariei* din 28 octombrie 1998, *Culegere de hotărâri și decizii* 1998-VIII, p. 3302, pct. 162, și *Trzaska împotriva Poloniei* din 11 iulie 2000, nr. 2579/94, pct. 74). Posibilitatea ca un deținut să fie audiat în persoană sau printr-o formă de reprezentare este una dintre garanțiile fundamentale de procedură aplicate în cazuri de privare de libertate (a se vedea hotărârea *Kampanis împotriva Greciei*, din 13 iulie 1995, seria A nr. 318-B, pct. 47). În plus, art. 5 § 4 nu obligă statele contractante să organizeze un al doilea nivel de jurisdicție pentru examinarea cererilor de eliberare din detenție. Cu toate acestea, un stat care instituie un astfel de sistem trebuie, în principiu, să acorde persoanelor aflate în stare de deținere aceleași garanții la recurs ca și în prima instanță (a se vedea *inter alia, mutatis mutandis*, hotărârea *Delcourt împotriva Belgiei* din 17 ianuarie 1970, seria A, nr. 11, p. 14, pct. 25 *in fine*, și *Ekkbatani împotriva Suediei*, hotărârea din 26 mai 1988, seria A nr. 134, p. 12, pct. 24).

(c) Motivarea Curții

96. Curtea notează că reclamantul ar fi putut depune o cerere de eliberare în temeiul art. 409 oricât de des ar fi intenționat. Faptul că o astfel de cerere ar putea fi în mod repetat soluționată de același magistrat nu este incompatibil cu convenția. În consecință, numărul limitat de magistrați din Malta nu a afectat dreptul reclamantului de a depune o astfel de cerere.

97. Curtea consideră că în esență nu există nicio diferență între stabilirea arestării ilegale a reclamantului printr-o nouă cerere și aceeași stabilire ca rezultat al recursului procurorului. Într-adevăr, reiese că o nouă cerere este echivalentă cu un recurs. Astfel, faptul că reclamantul avea la dispoziție o cale de atac care este echivalentă cu cea oferită procurorului în ceea ce privește legislația și care îi oferea acestuia garanții mai mari, nu afecta echilibrul care trebuie să se mențină pe întreg parcursul acestor proceduri. În consecință, Curtea nu consideră că procedurile în temeiul art. 409, în măsura în care se referă la absența posibilității de a introduce recurs, încalcă principiul egalității armelor în temeiul art. 5 § 4.

98. Prin urmare, nu a fost încălcat art. 5 § 4 din convenție.

C. Erori în acțiunea în fața Curții Constituționale

99. Cu toate că reclamantul invocă art. 13, Curtea consideră că, din moment ce art. 5 § 4 constituie o *lex specialis* în raport cu cerințele generale ale art. 13 [a se vedea *Nikolova împotriva Bulgariei* (MC), nr. 31195/96, pct. 69, CEDO 1999-II], acest capăt de cerere ar trebui să fie analizat exclusiv în temeiul art. 5 § 4.

100. Reclamantul a susținut că Curtea Constituțională nu a pus la dispoziție o cale de atac adecvată. Fără a ține seama de decizia sa prin care recunoștea încălcarea art. 5 § 1 și declara că mandatul de arestare este lipsit de valabilitate, i-a menținut, totuși, în vigoare efectele negându-și astfel propria concluzie cu privire la ilegalitate. Acesta a afirmat că activitatea autorităților spaniole și arestarea sa au fost declanșate și menținute ca urmare a cererii de extrădare formulată de către Malta. Astfel, pentru eficiență, Curtea Constituțională ar fi trebuit să dispună eliberarea reclamantului, cum a procedat prima instanță emitând o decizie către autoritățile malteze să ia toate măsurile necesare pe canale diplomatice pentru a înlătura efectele mandatului ilegal. Mai mult, reclamantul a afirmat că Convenția europeană

de extrădare, care era aplicabilă în cazul de față, necesita ca bază pentru o cerere de extrădare un mandat de arestare valid emis în conformitate cu legislația părții solicitante.

101. Guvernul a afirmat că art. 5 § 4 nu poate cere unei instanțe să dispună eliberarea unei persoane care este deținută de către autoritățile unei alte jurisdicții. Dispoziția se poate aplica doar în jurisdicția unde persoana este deținută efectiv, iar calea de atac ar trebui căutată în fața unei instanțe din acea jurisdicție, în cazul de față Spania. În măsura în care art. 5 § 4 ar putea fi aplicabil, Curtea Constituțională a eliberat reclamantul de efectele mandatului astfel încât acesta nu mai este subiectul mandatului de arestare emis pe numele lui. Cu toate acestea, el nu putea fi fizic eliberat în Malta deoarece nu era fizic deținut acolo. Instanțele malteze nu au jurisdicție asupra autorităților spaniole. Astfel, calea de atac oferită nu poate fi decât declarativă, dar ar fi putut servi ca temei pentru a-i permite reclamantului să depună o altă cerere pentru eliberarea sa în Spania.

102. Curtea amintește că dreptul garantat la art. 5 § 4 este aplicabil doar persoanelor private de libertate și nu se aplică pentru a obține, după eliberare, o declarație că o deținere sau arestare anterioară a fost ilegală [a se vedea *X împotriva Suediei*, nr. 10230/82, Decizia Comisiei din 11 mai 1983, Culegere de hotărâri și decizii 32, p. 304, și *A.K. împotriva Austriei*, nr. 20832/92, decizia Comisiei din 1 decembrie 1993, nepublicată]. În consecință, art. 5 § 4 nu poate fi invocat de o persoană care este în mod legal eliberată [a se vedea *mutatis mutandis*, *Guliyev împotriva Azerbaidjanului*, (dec.) nr. 35584/02, 27 mai 2005]. Din moment ce art. 5 § 4 nu stabilește dreptul la dispunerea eliberării necondiționată (a se vedea *D.W. împotriva Regatului Unit*, nr. 21387/93, decizia Comisiei din 21 octombrie 1996, nepublicată) prin urmare, eliberarea pe cauțiune este considerată eliberare legală în sensul acestui articol.

103. Curtea observă că reclamantul a depus cererea pentru eliberare în timp ce se afla în detenție. Cu toate acestea, Curtea Constituțională nu a emis o decizie decât pe 24 noiembrie 2004, iar la acea dată reclamantul fusese eliberat pe cauțiune de către autoritățile spaniole (a se vedea supra, pct. 23). Astfel, deși, la data depunerii cererii sale la instanțele naționale, reclamantul avea dreptul la o cale de atac în conformitate cu art. 5 § 4, această dispoziție nu se mai aplica la data pronunțării hotărârii Curții Constituționale. În consecință, nu este necesar ca Curtea să examineze dacă procedurile privind a doua perioadă de deținere a reclamantului au fost conforme cu garanțiile de la art. 5 § 4 din convenție.

104. Rezultă că acest capăt de cerere este incompatibil *ratione materiae* cu dispozițiile convenției în sensul art. 35 § 3 și trebuie respins în conformitate cu art. 35 § 4 din convenție.

IV. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 7 din convenție

105. Reclamantul a pretins că o interpretare extensivă a unei dispoziții penale pentru a justifica jurisdicția în scopul emiterii unui mandat încâlca art. 7, cu toate că procedurile se aflau în stadiul preliminar. Acesta și-a reiterat interpretarea cu privire la legea în cauză (a se vedea supra, pct. 57).

106. Curtea amintește că standardele de la art. 7 fac referire la acțiunea penală, condamnare și pedeapsă [a se vedea *Osthoff împotriva Luxemburgului*, nr. 26070/94, Decizia Comisiei din 14 ianuarie 1998, Culegere de hotărâri și decizii] și, prin urmare, nu sunt aplicabile în cazul deținerii în temeiul art. 5 § 1 lit. c), din moment ce acea deținere nu este rezultatul unei condamnări sau hotărâri [a se vedea, de asemenea, *Ferrari Bravo împotriva Italiei*, nr. 9627/81, Decizia Comisiei din 14 martie 1984, Culegere de hotărâri și decizii 37 p. 29, *Lawless împotriva Irlandei*, Raportul Comisiei din 19 decembrie 1959, seria B nr. 1, p. 66, pct. 68]. Prezentul caz tratează deținerea anterioară procesului.

107. Prin urmare, acest capăt de cerere este incompatibil *ratione materiae* cu dispozițiile convenției. În consecință, trebuie respins în temeiul art. 35 § 3 și 4 din aceasta.

V. Cu privire la art. 41 din convenție

108. Art. 41 din convenție prevede:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă”.

A. Prejudiciu material

109. Reclamantul a pretins 155 000 euro (EUR) cu titlu de prejudiciu material. Această sumă acoperă pierderea celor două puncte de vânzare pe care le deținea și ceea ce plătitese pentru fondul comercial și îmbunătățiri. Acoperă, de asemenea, și pierderile a două sezoane de încasări care se ridicau la 55 000 EUR.

110. Guvernul a afirmat că reclamantul nu a prezentat nici o dovadă care să susțină pierderile menționate. În plus, nu este răspunzător pentru nicio pierdere survenită în timp ce reclamantul era deținut în Spania, în temeiul legislației spaniole. În ceea ce privește perioada de detenție în Malta, reclamantul ar fi suferit totuși aceleași pierderi pretinse ca urmare a procedurilor penale împotriva lui indiferent dacă ar fi fost deținut în arest sau nu.

111. Curtea notează că a reținut doar o încălcare în temeiul art. 5 § 1 în ceea ce privește perioada de detenție între 12 noiembrie 2004 - 22 noiembrie 2004. Încălcarea reținută nu ar fi putut avea niciun impact deosebit asupra încasărilor reclamantului, dată fiind durata scurtă a perioadei. Totuși, chiar dacă ar fi avut, reclamantul nu și-a întemeiat pretențiile prezentând vreo dovadă a pierderilor menționate. Prin urmare, respinge această cerere.

B. Prejudiciu moral

112. Reclamantul a solicitat 10 000 EUR cu titlu de prejudiciu moral datorită frustrării și angoasei mentale care a rezultat din menținerea arestării sale ilegale.

113. Guvernul a susținut că Curtea Constituțională oferise deja despăgubiri pentru încălcarea găsită. În plus, din moment ce încălcarea era doar de natură procedurală, constatarea ei ar constitui o reparație echitabilă suficientă.

114. Reclamantul nu a primit despăgubiri pentru arestarea ilegală ulterioară hotărârii Civil Court. Curtea a constatat încălcarea art. 5 § 1 în ceea ce privește perioada de 10 zile în perioada 12 noiembrie 2004 – 22 noiembrie 2004. Consideră că reclamantul trebuie să fi suferit un prejudiciu moral în urma încălcării drepturilor sale conform art. 5 § 1 din convenție. Pronunțându-se în echitate, Curtea acordă reclamantului 500 EUR cu titlul de prejudiciu moral.

C. Cheltuieli de judecată

115. Reclamantul a solicitat, de asemenea, 1 650 EUR (precum rezultă din centralizatorul cheltuielilor atașat) pentru cheltuielile efectuate în fața instanțelor naționale malteze; 18 880 EUR (precum rezultă din centralizatorul cheltuielilor atașat) pentru cheltuielile efectuate în fața instanțelor naționale spaniole și 4 650 EUR pentru cele efectuate în fața Curții.

116. Guvernul a acceptat cererea referitoare la procedura în fața instanțelor naționale malteze dar s-a opus acordării costurilor pentru procedura în fața instanțelor spaniole din

moment ce nu era nici o legătură cauzală între încălcarea constatată și costurile implicate. Într-adevăr, procedura de extradare în Spania a continuat după ce autoritățile spaniole au luat cunoștință de încălcarea constatată de instanțele malteze, în urma cărora mandatul lipsit de valabilitate a fost înlocuit cu un alt mandat valid. În plus, aceste costuri păreau a fi exorbitante. În ceea ce privește costurile procedurilor în fața Curții, Guvernul a susținut că suma de 1 000 EUR ar fi corectă și rezonabilă în aceste circumstanțe.

117. În conformitate cu jurisprudența Curții, un reclamant nu poate să obțină rambursarea cheltuielilor de judecată decât în măsura în care se stabilește caracterul real, necesar și rezonabil al acestora. În prezenta cauză, Curtea reține că doar încălcarea art. 5 § 1 în ceea ce privește perioada de 10 zile de arestare ilegală ulterioară hotărârii Civil Court. Având în vedere informațiile pe care le deține și criteriile de mai sus, Curtea respinge cererea privind cheltuielile în procedurile naționale în fața instanțelor spaniole, dar acceptă în parte cererea privind costurile în fața instanțelor naționale malteze și în fața Curții. Consideră rezonabil să acorde suma de 1 000 EUR care acoperă cheltuielile de judecată în procedurile naționale malteze și procedura în fața Curții.

D. Dobânzi moratorii

118. Curtea consideră necesar ca dobânzile moratorii să se întemeieze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu trei puncte procentuale.

Pentru aceste motive, Curtea

1. *Declară*, cu majoritate de voturi, admisibil capătul de cerere al reclamantului în temeiul art. 5 § 1 din convenție privind detenția sa în perioada 12 noiembrie 2004 – 22 noiembrie 2004;

2. *Declară* unanim admisibil capătul de cerere în temeiul art. 5 § 4 din convenție privind inegalitatea armelor între părți care rezultă din art. 409 al Codului penal maltez; și declară restul cererii inadmisibilă;

3. *Hotărăște*, cu șase voturi la unu, că a fost încălcat art. 5 § 1 din convenție în ceea ce privește detenția reclamantului după ce mandatul de arestare fusese declarat lipsit de valabilitate;

4. *Hotărăște* unanim că nu a fost încălcat art. 5 § 4 din convenție în ceea ce privește pretinsa inegalitate a armelor între părți în temeiul art. 409 din Codul penal maltez;

5. *Hotărăște* cu șase voturi la unu

că statul pârât trebuie să plătească reclamantului, în termen de trei luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu art. 44 § 2 din convenție,

(a) 500 EUR (cinci sute euro), plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit, pentru prejudiciul moral; și

(b) 1 000 EUR (o mie euro), plus orice sumă ce poate fi datorată de reclamant cu titlu de impozit, pentru cheltuielile de judecată;

(c) că, de la expirarea termenului menționat de trei luni și până la efectuarea plății, aceste sume trebuie majorate cu o dobândă simplă, la o rată egală cu rata dobânzii facilității

de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu trei puncte procentuale;

6. *Respinge* în unanimitate cererea de acordare a unei reparații echitabile pentru celelalte capete de cerere.

Redactată în limba engleză, apoi comunicată în scris, la 21 aprilie 2009, în temeiul art. 77 § 2 și 3 din regulament.

Lawrence Early
Grefier

Nicolas Bratza
Președinte

În conformitate cu art. 45 § 2 din convenție și art. 74 § 2 din Regulamentul Curții, opinia parțial separată a judecătorului Nicolas Bratza se anexează la prezenta hotărâre.

N.B.
T.L.E.

Opinia parțial separată a judecătorului Nicolas Bratza

1. În constatarea încălcării art. 5 § 1 în prezenta cauză, majoritatea Camerei a împărțit detenția reclamantului în Spania în două perioade – perioada dintre 5 august 2004 (data arestării reclamantului) și 12 noiembrie 2004 (data deciziei Civil Court referitoare la contestația constituțională a reclamantului) și perioada dintre 12 noiembrie 2004 și 22 noiembrie 2004 (data la care reclamantul a fost eliberat pe cauțiune de autoritățile spaniole).

2. În ceea ce privește prima perioadă, plângerea reclamantului că a fost deținut cu încălcarea art. 5 § 1 din moment ce instanța care a emis mandatul de arestare nu avea autoritatea să facă acest lucru a fost respinsă de Cameră din motivul că reclamantul nu mai poate pretinde că este o victimă a unei încălcări și că această parte a plângerii este, în consecință, incompatibilă *ratione personae*. Așa cum s-a notat în hotărâre, Civil Court a considerat că mandatul de arestare din 5 februarie ar trebui anulat din motivul că instanța emitentă nu avea competența necesară și acționase *ultra vires* și că arestarea reclamantului era, prin urmare, lipsită de temei legal și contravenea art. 5 § 1. Civil Court i-a acordat reclamantului suma de 250 lire malteze (aproximativ 600 EUR) cu titlu de despăgubire (supra, pct. 13). Hotărârea Civil Court și acordarea de despăgubiri au fost confirmate de Curtea Constituțională în hotărârea din 23 noiembrie 2004 (supra, pct. 22).

3. Sunt într-un tot al acord cu Camera în ceea ce privește această concluzie și acest raționament. Unde diferă părerea mea de cea a majorității este constatarea lor că, în privința celei de a doua perioade, reclamantul și-a păstrat statutul de victimă și că drepturile lui în temeiul art. 5 § 1 au fost încălcate. Majoritatea a respins obiecția Guvernului privind lipsa statutului de victimă din motivul că în hotărârea sa, Curtea Constituțională nu a admis nici în mod expres, nici pe fond încălcarea art. 5 § 1 în perioada de 10 zile între 12 – 22 noiembrie 2004 și, în consecință, nu a reparat această încălcare. Se susține că, în hotărârea sa care confirmă decizia Civil Court, Curtea Constituțională „nu a făcut nicio trimitere [...] la o încălcare în ceea ce privește perioada de 10 zile”. S-a spus că, dimpotrivă, Curtea Constituțională a insistat că Civil Court „nu ar fi trebuit să dispună eliberarea reclamantului având în vedere faptul că acesta a fost deținut în Spania; prin urmare, reiese că nu ar fi putut să susțină constatarea acestei încălcări”. În opinia majorității, dacă o astfel de constatare ar fi

fost confirmată, Curtea Constituțională „ar fi crescut suma acordată reclamantului drept compensație pentru următoarea perioadă de 10 zile în care a rămas în detenție” (hotărâre, pct. 67).

4. În opinia mea, abordarea majorității este excesiv de formalistă și nu reflectă în mod corespunzător nici intenția, nici efectul hotărârii Curții Constituționale. Este adevărat că Curtea Constituțională nu a menținut decizia Civil Court de a-l elibera pe reclamant din motive care ar părea să reiasă clar din hotărârea sa, și anume că reclamantul era deținut în Spania și că o instanță malteză nu avea jurisdicția necesară pentru a dispună instanțelor sau autorităților unui alt stat suveran să elibereze un deținut pe teritoriul său. Acest lucru era, într-adevăr subliniat de faptul că atunci când instanța spaniolă a fost informată de decizia Civil Court, a decis, la 16 noiembrie 2004, că eliberarea reclamantului era o chestiune care trebuia determinată pe baza legislației spaniole, fără referire la legislația malteză, și a refuzat să îl elibereze (supra, pct. 18). Nu reiese, în opinia mea, din aceasta că Curtea Constituțională nu a admis că drepturile reclamantului în temeiul art. 5 § 1 fuseseră încălcate; dimpotrivă, instanța a constatat în mod expres că mandatul de arestare era nul de drept și că arestarea reclamantului era ilegală și contravenea art. 5 § 1.

5. Majoritatea susține că, dacă Curtea Constituțională ar fi susținut întru totul hotărârea Civil Court, ar fi crescut suma acordată pentru următoarea perioadă de 10 zile în care reclamantul a rămas în detenție. Nu pot împărtăși această perspectivă. Reiese din raționamentul Curții Constituționale de ce a considerat că o creștere a sumei acordate nu era justificată. Pe lângă faptul că eliberarea reclamantului era o chestiune care nu putea fi controlată de instanțele malteze, încălcarea art. 5 § 1 era una procedurală mai degrabă decât de fond; așa cum a subliniat Curtea Constituțională, mandatul de arestare nu fusese emis de instanța corectă, dar avea temei valid în legislația malteză. Chiar pentru motivul că ilegalitatea se datora doar unui defect procedural, Curtea Constituțională a considerat despăgubirea acordată de prima instanță ca fiind adecvată, a confirmat suma oferită și a remarcat că un nou mandat în temeiul art. 355 V din Codul penal ar putea fi emis și ar fi perfect legal (supra, pct. 22). În lumina acestei explicații, nu văd niciun motiv pentru care despăgubirea acordată de Civil Court, care nu era fixată prin referire la numărul de zile pe care reclamantul le petrecuse în detenție, ar fi trebuit să crească pentru a reflecta celelalte zece zile de detenție, dintre care șase se pot atribui, în orice caz, autorităților spaniole.

6. În opinia mea, confirmarea explicită că a avut loc o încălcare a cerințelor procedurale de legalitate în temeiul art. 5 § 1 și reparația prevăzută prin acordarea unei despăgubiri pentru această încălcare sunt în așa fel încât reclamantul nu mai poate pretinde că este victimă a unei încălcări a acestui articol.